

*Voor Josh,
omdat jij voor mij Onder de Berg zou gaan.
Ik hou van je.*

ISBN 978 90 00 40801 6
ISBN 978 90 00 34828 2 (e-book)
NUR 334/285
© 2016, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *A Court of Thorns and Roses*
oorspronkelijke uitgave © 2015 Bloomsbury, New York

www.loveandlorebooks.nl
www.sarahjmaas.com

tekst © 2015 by Sarah J. Maas
vertaling Gerdien Beelen
kaart © 2017 by Kelly de Groot
omslagontwerp © Patti Ratchford
omslagbeeld © Happypets
omslagbelettering Marieke Oele
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Prythian

Het elpidenrijk

Hybern

Nacht-
hof

Daghof

Ochtendhof

Onder de Berg

Winterhof

Zomerhof

Herfst-
hof

Lentehof

De muur

Legres dorp

Land van de stervelingen

De muur

Land van de stervelingen

1

Het bos was een doolhof van sneeuw en ijs geworden.

Ik hield het struikgewas al een uur in de gaten, maar mijn uitkijkpunt in de kromming van een tak bleek waardeloos. De harde wind blies de sneeuw over mijn eigen sporen, maar begroef daarmee ook de sporen van mijn potentiële prooi.

De honger had me verder van huis gedreven dan ik gewoonlijk durfde te gaan, maar de winter was een moeilijke tijd. De dieren trokken zich dieper terug het bos in, zo ver dat ik ze niet meer kon volgen. Ik richtte me op het doden van de achterblijvers, een voor een, en hoopte dat er genoeg zouden zijn tot de lente.

Dat was niet het geval.

Ik wreef met mijn gevoelloze vingers in mijn ogen en veegde de sneeuwvlokken van mijn wimpers. Hier geen bomen met afgestripte bast waaraan je kon zien dat er herten langs waren gekomen; ze waren nog niet weggetrokken. Ze zouden pas gaan als alle bast was weggevreten en vervolgens naar het noorden trekken, langs het gebied van de wolven en misschien tot aan het elfdenrijk van Prythian, waar stervelingen niet heen durfden, tenzij ze graag dood wilden.

Er trok een rilling langs mijn ruggengraat bij die gedachte, maar ik onderdrukte die en concentreerde me op de omgeving, op de taak die voor me lag. Dat was het enige wat ik kon doen, wat ik al jaren deed: me concentreren op het overleven van de week, de dag, het uur dat voor

me lag. Nu, met de sneeuw, mocht ik al blij zijn als ik iets zag, helemaal omdat ik hoog in de boom zat, waar ik amper vijf meter voor me uit kon kijken. Ik onderdrukte een kreun toen mijn stijve ledematen zich verzetten tegen de beweging en ontspande mijn boog, waarna ik voorzichtig uit de boom klom.

De bevroren sneeuw knerpde onder mijn versleten laarzen en ik klemde mijn tanden op elkaar. Slecht zicht, onnodig lawaai; dit begon te lijken op de zoveelste nutteloze jacht.

Het zou nog maar een paar uur licht zijn. Als ik niet snel vertrok, moest ik in het donker mijn weg naar huis zien te vinden. De waarschuwingen van de jagers uit het dorp galmden door mijn hoofd: er waren gigantische wolven op rooftocht, in grote aantallen. En dan werd er ook nog gefluisterd over vreemd volk in deze contreien: lang, angstaanjagend en dodelijk.

Laten het geen elfden zijn, smeekten de jagers onze lang vergeten goden, en ik had heimelijk met hen mee gebeden. In de acht jaar dat we in dit dorp woonden, twee dagen reizen van de grens met Prythian, het land der onsterfelijken, was er nog nooit een aanval geweest, maar rondreizende marktkramers kwamen soms met verhalen over verre grensstadjes waar alleen nog splinters en botten en as van over waren. Dit soort verhalen, ooit zo zeldzaam dat de dorpsoudsten ze afdeden als geklets, deden de afgelopen maanden steeds vaker de ronde op marktdagen.

Ik had een groot risico genomen door zo ver het bos in te gaan, maar gisteren hadden we ons laatste brood opgegeten en eergisteren het laatste restje gedroogd vlees. Toch leed ik liever nog een nacht honger dan dat ik zelf in de maag van een wolf terechtkwam. Of van een elfde.

Niet dat ik nog veel vlees op mijn botten had. Rond deze tijd van het jaar was ik altijd broodmager; ik kon mijn ribben tellen. Terwijl ik me zo behendig en zo stil als ik kon tussen de bomen door verplaatste, drukte ik mijn hand tegen mijn holle, rommelende maag. Ik zag de gezichten van mijn twee oudere zussen al voor me als ik weer met lege handen thuiskwam.

Nadat ik een paar minuten rondgespeurd had, hurkte ik neer in een bosje met besneeuwde braamstruiken. Door de doorns heen had ik een

redelijk uitzicht op een open plek waar een smal beekje doorheen liep. Een paar wakken in het ijs wezen erop dat deze route nog regelmatig gebruikt werd. Hopelijk kwam er iets langs. Hopelijk.

Ik liet mijn adem door mijn neus ontsnappen, stak de punt van mijn boog in de grond en leunde met mijn voorhoofd tegen de ruwe kromming ervan. Zonder eten zouden we het nog geen week uithouden. Er waren al zo veel families aan het bedelen dat ik niet behoefde te hopen op aalmoezen van onze rijkere dorpsgenoten. Ik wist precies hoever hun liefdadigheid ging.

Ik ging wat makkelijker zitten en bracht mijn ademhaling tot bedaren, terwijl ik mijn best deed om de geluiden van het bos boven de wind uit te horen. De sneeuw bleef vallen, dansend en kronkelend als fonkelende nevelslierten, het wit fris en schoon tegen het bruin en grijs van de omgeving. Ondanks al mijn gedachten en mijn gevoelloze ledematen legde ik het meedogenloze, wrede deel van mijn geest het zwijgen op en nam het besneeuwde bos in me op.

Ooit genoot ik met volle teugen van het contrast van jong gras tegen donkere, omgeploegde aarde, of van een amethysten broche tussen de plooien van smaragdgroene zijde. Ooit droomde, ademde en dacht ik in kleur en licht en vormen. Soms ging ik zelfs zover dat ik me een tijd voorstelde waarin mijn zussen getrouwd waren en ik alleen met vader woonde, met genoeg eten voor ons tweeën, genoeg geld om verf te kopen en genoeg tijd om die kleuren en vormen op papier of canvas te zetten of op de muren van ons huis.

Maar de kans dat dit binnenkort – of wanneer dan ook – zou gebeuren was klein. Dus ik moest het doen met dit soort momenten, als ik de schittering van het bleke winterlicht op de sneeuw bewonderde. Ik kon me niet herinneren wanneer ik dat voor het laatst had gedaan: de moeite nemen om iets moois of interessants op te merken.

De gestolen uurtjes in een vervallen schuur met Isaac Hale telden niet; die momenten waren hongerig, leeg en soms wreed, maar nooit mooi.

De huilende wind nam af tot een zacht zuchten. De sneeuw viel nu langzaam naar beneden, in grote dikke klonten die aan de uitsteeksels en knobbels van de bomen bleven hangen. Fascinerend, die dodelijke,